

ไม่อยากจะทำอะไรเลย...

ฉันโดนกล่าวหาว่าขาดส่งค้างวอร์ดต่างๆ ที่ฉันไม่เคยแม้แต่จะส่ง
ล่าช้า ห้องชุดที่ผ่อนมานานด้วยความภาคภูมิใจก็โดนทำร้ายจนฉัน
รู้สึกรังเกียจเกินกว่าจะกลับไปที่นี่ได้ ที่เลวร้ายที่สุดของที่สุดคือ
คนรักของฉันโดนยึดไป และคนซึ่งทำให้ฉันโดนยึดทุกสิ่งทุกอย่างที่
ว่ามา... เป็นคนคนเดียว!

ไม่อยากจะทำอะไรเลย... ว่าคนคนนั้นที่ทำกันได้ลงคือเพื่อนสนิท
ของตนเอง เพื่อนที่ไว้ใจให้มาอาศัยอยู่ห้องชุดของคอนโดมิเนียมใจกลางเมือง
กรุงซึ่งฉันอุตส่าห์กดฟันซื้อไว้แม้จะคิดว่ามันแพงเกินไปสำหรับ
ห้องกว้างไม่กี่ลิบตารางเมตรนี้ (ก็มันใกล้ที่ทำงานนี่นา) เพื่อนที่ฉัน
ให้มาอยู่ด้วยกันฟรีๆ โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดนอกจากค่าน้ำ ค่าไฟ และ
ค่าส่วนกลางซึ่งหารสองตามธรรมเนียมต่างๆ ที่ปกติแล้วฉันก็ไม่ค่อย
ได้กลับมาอนยังห้องชุดแห่งนี้สัก เพราะโดยมากจะอาศัยนอนที่
ออฟฟิศเสียมากกว่า และเพราะไม่ค่อยได้กลับห้องนี้เอง จึงทำให้เรื่อง
ทั้งหลายบานปลายมาจนถึงขั้นนี้ มันน่าเชกหัวตัวเองนัก

วันนี้ตอนร่วมวงงานมือกลางวันกับเพื่อนๆ ที่ออฟฟิศ ฉันได้รับโทรศัพท์จากไฟแนนซ์วารยนต์ของฉันขาดส่งค้างวดในเดือนนี้ ทั้งๆ ที่ฉันโอนเงินเข้าบัญชีตาแฟนไม่เคยขาดเพื่อให้เขาเป็นธุระจัดการแทนให้ ไม่เคยคิดว่าเขาจะสร้างปัญหาอย่างนี้ได้เพราะเขาเองก็มีฐานะอยู่ไม่น้อย แล้วนี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นกันล่ะ ให้ตายสิ!

ในขณะที่ฉันกำลังจะโทรกลับไปถามตาแฟนให้กระจ่าง เพื่อนสนิทของฉันอีกคนซึ่งทำงานที่เดียวกันก็ถือวิสาสะหยิบมือถือไปกดตัดสายต่างๆ ที่ตัวเองยังคุยโทรศัพท์อยู่ ประโยคที่มันใช้บอกลาฟังแปลกพิกล

‘อยู่แน่ใช่ไหมคะพี่’ จากนั้นเพื่อนก็หันมาทางฉันและลองถามหยิ่งเชิงมาว่า ‘แกจะไม่ลองกลับไปห้องแกหน่อยหรือ... ตอนนี้อยู่’

ประโยคนั้นบวกกับแววตาแฝงความนัยบางอย่างของเพื่อนทำให้ฉันตัดสินใจทำตามที่มันบอก ระหว่างขับรถกลับมายังคอนโดฯ ใจของฉันเต้นแรงในจังหวะประหลาดเหมือนมันผสมปนเปไปด้วยความหวาดหวั่นกังวล หากในเลี้ยวของความรู้สึกก็มีความท้าทายรุนแรงแฝงอยู่ ฉันกลัวกับสิ่งที่ฉันกำลังจะได้พบพบ แต่ขณะเดียวกันก็ยินดีที่จะได้รู้ความจริงเสียที คนเรากินผักได้ แต่ถ้าให้กินหญ้าที่เห็นจะไม่ดีแน่

ความท้าทายแรกของฉันปรากฏเมื่อมาถึงลานจอดรถแล้วพบว่าจุดจอดประจำของห้องฉันมีรถคันตาจอดสนิทอยู่ ทั้งๆ ที่ฉันบอกเจ้าของรถไปว่าช่วงนี้นานหนักมาก คงไม่ได้กลับห้องภายในสามถึงสี่วันนี้ ถ้าอยากเจอให้ไปหาที่ที่ทำงานแทน... รถแฟนฉันเอง

ความท้าทายที่สองของฉันก็คือการที่แม่บ้านซึ่งฉันจ้างเอาไว้ทำความสะอาดห้องทำหน้าซีดใส่เมื่อได้พบหน้ากันตอนฉันกำลังจะเข้าลิฟต์

‘เพื่อนหนูอยู่ห้องหรือเปล่าจ๊ะ’ ฉันถามไปแบบนั้น และได้เห็นแม่บ้านพยักหน้าน้อยๆ ดูเหมือนแววตาที่มองมาจะมีให้กันแต่ความเห็นใจ คล้ายกับว่าฉันจะยังไม่พอใจในคำตอบ จึงต้องถามออกไป

อีกครั้ง ‘อยู่คนเดียวหรือเปล่าจ๊ะ’

คราวนี้แม่บ้านสายหน้าไปมาซ้าๆ ริมฝีปากแกสั่นระริกและดูเหมือนจะมีน้ำคลอหน่วยตา... แต่ที่แกมีอาการอย่างนั้นก็อาจจะเป็นเพราะฉันทำให้ดูเป็นตัวอย่างก่อนก็เป็นได้ ลิฟต์มาแล้วและฉันก็หมดคำถาม เพราะรู้ว่าอะไรก็ตามที่ฉันอยากรู้มันกำลังรอฉันอยู่ในห้องชั้นเก้าของตึกนี้นั่นล่ะ

‘คุณมะลิ... พี่ขอโทษนะคะ’

นั่นเป็นประโยคส่งฉันเข้าลิฟต์ของแม่บ้าน ซึ่งในตอนสมองมันอื้ออึงอลหม่านอยู่นั้น ฉันไม่เข้าใจว่าพี่เขาขอโทษฉันเรื่องอะไร หากเมื่อทุกอย่างมันสงบลงมาได้หน่อยฉันก็รู้... เขาขอโทษที่ไม่กล้าบอกความจริงกับฉัน

ความจริงที่ว่าแฟนฉันย่องมาหาเพื่อนฉันในห้องของฉันหลายต่อหลายครั้งแล้ว เขามีความสุขกันในห้องฉัน ใช้ครัว ใช้ตู้เย็น ใช้ทีวี ใช้ห้องน้ำ... และใช้เตียงของฉันมาหลายต่อหลายครั้ง (ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องเป็นเตียงฉัน ทั้งๆ ที่เพื่อนฉันก็มีห้องอยู่อีกห้องหนึ่ง เพียงแต่ห้องนั้นจะเล็กไปนิด) แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเกิดขึ้นหลายครั้งนั้น ฉันก็เพิ่งจะเห็นกับตาในคราวนี้เอง

ทันทีที่ฉันไปขยประตู่ห้องนอนอย่างพยายามจะให้เสียงที่ดังที่สุดได้ทันทีที่ฉันแง้มประตูเปิดไปก็ราวกับสมองของฉันถูกดับเครื่อง ทุกอย่างนิ่งสนิทและมีแต่ความว่างเปล่าจริงๆ ขณะที่ฉันจ้องมองสองคนนั้นทำกิจกรรมคู่กันอยู่บนเตียง น้ำตาที่ทำท่าว่าจะไหลในตอนก้าวออกจากลิฟต์ก็พลันแห้งเหือดหาย หัวใจที่เคยเต้นรัวถี่ยิบก็ดูราวจะหยุดไปหนึ่งอึดใจก่อนกลับมาเต้นในจังหวะปกติอย่างที่สุด

ฉันเขย่ากุญแจที่ถืออยู่สามทีแแทนการเปิดปากให้เสียงเพราะรู้ว่าคงไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้ ระบบภาษาของฉันคงกำลังรีเซ็ตardtตัวเองอยู่ จากนั้นราวๆ สามวินาทีฉันก็ได้แต่ยืนมองผู้หญิงผู้ชายคู่หนึ่ง

ผลออกจากกันโดยแรงเหมือนโดนถีบ จากนั้นก็อลหม่านกับการหาเสื้อผ้ามาสวมใส่

แฟนคนที่ใส่เสื้อผ้าเสร็จแล้วกำลังยืนนั่งสบตากับฉันอย่างไม่คิดจะซ่อนความหวาดกลัว... นี่เขาคงเห็นฉันเป็นยักษ์เป็นมาร หรือไม่ก็เห็นเป็นมือมืดเตรียมจะเจียนชิ้นส่วนของเขาให้เบ็ดกินแน่ๆ ส่วนเพื่อนฉันที่สวมกางเกงเสร็จเรียบร้อยก็ยืนก้มหน้านั่ง แต่อาจจะเป็นเพราะฉันเกลียดหล่อนไปแล้วก็ได้ เลยไม่เห็นว่ามีรอยของการสำนึกผิด ออกจะสนใจอยู่นิดๆ ด้วยซ้ำ

‘มะลิ’ เสียงเขาเรียกชื่อฉันมาเบาหวิวและสั้นไหว หากนั่นกลับทำให้ความรู้สึกของฉันมั่นคงขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ แต่บไม่เชื่อตัวเองด้วยซ้ำตอนถามเขาไปด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ

‘กำลังคิดหาข้อแก้ตัวอยู่หรือเปล่า’

‘เปล่า ลี ผมรู้ว่าแก้ตัวยังไงมันก็คงฟังไม่ขึ้น ผมขอโทษนะลียกโทษให้ผมนะ’

ฉันกัดปากตัวเองเอาไว้เบาๆ ขณะกำลังครุ่นคิดต่างๆ ที่ไม่รู้วากำลังคิดอะไรอยู่ ไอ้เรื่องยกโทษนะมันเป็นไปได้อยู่แล้ว บางทีฉันอาจกำลังคิดว่าจะทำยังไงให้สาสมกับสิ่งที่สองคนนี้ทำกับฉันกระมัง

‘อย่าเลย เราเลิกกันเถอะ’ ไอ้โหเฮะ สาบานได้เลยนะว่าหลังจากฉันพูดประโยคนี้นจบ เพื่อนฉันก็มีรอยยิ้มยินดีอย่างออกนอกหน้า ไฮ้ยกออีมะลิจะแตก ทำไมยัยนี่ถึงเป็นเพื่อนฉันได้นะ ทำไมฉันถึงเคยคิดว่าคนคนนั้นเป็นเพื่อนสนิท ทำไมนะ ทำไม!

ว่าหน้ายิ้มที่ฉันได้เห็นนั้นก็มันต้องซัดลง เมื่อผู้ชายคนเดียวในที่นี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเลือกใคร เขาก้าวเข้ามาจับแขนฉันไว้เบาๆ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงวอนขอ ‘ไม่ ลี ไม่ ผมขอโทษ ผมขอโทษจริงๆ ต่อไปผมจะไม่ทำอย่างนี้อีก ไม่ทำจริงๆ ผมสาบาน’

‘แล้วเรื่องรถละ เมศทำแบบนั้นหมายความว่าไง’ ฉันสวนกลับ

ไปทันควัน รู้สึกเลยว่าตัวเองเริ่มไม่ไหวขึ้นมาจริงๆ หลังคิดเรื่องนี้ขึ้นมา
ได้ แต่เมื่อได้เห็นหน้าตาางงันของเขา ฉันก็เริ่มรู้สึกว่าการนี้อาจซับซ้อน
กว่าที่ตัวเองคิดก็เป็นได้

‘รถ... รถอะไร’

‘วันนี้ไฟแนนซ์โทรมาหามาหะลิ บอกว่าขาดส่งค้างงวดต่างๆ ทีมะละ
โอินเงินให้แล้วนะ’

ที่นั่นฉันเห็นเขาอ้าปากค้าง ก่อนจะหันขวับไปมองใครอีกคนด้วย
สายตามาดร้าย แค้นฉันก็พอจะเดาได้แล้วล่ะ เพียงแต่ยังเดาไม่ได้
ว่าเพราะเหตุใดเธอจึงต้องยกยอกเงินไป รู้อยู่ว่าฐานะทางบ้านเธอไม่ได้
ร่ำรวย หากเงินเดือนเธอก็เกือบสามหมื่นที่เดียวถ้าฉันจำไม่ผิด มัน
น่าจะเพียงพอที่จะทำให้อยู่ได้อย่างสบายๆ นี่นา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ค่าเช่าที่พักอาศัยก็แทบไม่ต้องเสียเลยอย่างนี้

‘หลายเดือนมานี้ผมให้เขาจัดการให้เพราะเอกสารมันส่งมาที่นี้
แล้วมันก็อยู่กับเขานี่นาสิ ผมไม่คิดว่า... ผมจะเคลียร์ทั้งหมดให้เอง
นะ’

เขาเคลียร์ได้อย่างที่พูดจริงๆ ฉันรู้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการ
เลย ถึงฉันจะไม่ได้มีเงินมากมายเท่าเขา แต่ก็สามารถจัดการเรื่องนี้
ได้โดยไม่ลำบากนัก นี่สรุปว่าคนที่ฉันให้อาศัยอยู่ด้วยนอกจากจะใช้
ผู้ชายของฉัน (ซึ่งฉันเองยังไม่เคยได้ใช้ในเรื่องอย่างนั้นเลยนะ) แล้ว
ยังใช้เงินของฉันอีกด้วย

‘จริงๆ นะสิ ลियोอยากให้ผมทำอะไรผมทำให้ทุกอย่างเลย ยกโทษ
ให้ผมเถอะ แล้วเราก็กลับไปเป็นเหมือนเดิม’

ฉันมองหน้าเขานิ่ง ไม่ใช่เพื่อประเมินว่าเราจะกลับไปเป็นเหมือน
เดิมได้หรือไม่หรอกนะ แต่เป็นการจ้องมองอย่างสงสัยว่าฉันเคยรัก
คนคนนี้ได้ยังไง... นี่ฉันคงต้องปรับปรุงตัวเรื่องการเลือกคบคนครั้ง
ยิ่งใหญ่ ครูหนึ่งฉันจึงจะสายตาจากเขาไปมองใครอีกคน แต่กิริยา

นี่กลับทำให้อดีตคนรักของฉันเข้าใจผิดไปอีกทางจนรีบพูดออกมา

‘ผมจะเลิกกับเขานะลิ’

ช่วงเวลาที่เดียวที่ฉันคิดขึ้นมาว่าฉันจะขอ ‘เลว’ บ้างได้ไหม และความคิดชั่ววูบนั้นทำให้ฉันถามออกไป ‘เม่ศรีภรรยาผู้หญิงคนนี้หรือเปล่า’

‘ไม่ ไม่เลย ผมรักลิคนเดียวนะ’

‘แต่เม่สนอนกับเขา’

‘ไม่... โธ่ลิ ผมรู้ว่ามันไม่ถูกต้อง แต่มันไม่ใช่ความรัก ผมพลาดเองที่คุมตัวเองไม่ได้ เขาบอกกับผมว่าเขายอมได้ เขาจะไม่บอกคุณ ไม่บอกใคร ผมไม่ได้รักเขาเลยนะ เชื่อผมสิลิ’

พอหรือยัง... แค่นี้พอหรือยัง คำถามนั้นดังลั่นอยู่ในหัวแต่กลับไม่มีคำตอบดังตามมาด้วย ฉันก็เลยพูดไปอีกประโยค ‘เธออาจจะรักเม่คนนะ’

‘ไม่ใช่แค่อาจจะนะ ฉันรักคุณ เงินที่ฉันเอามานั่นก็เพื่อคุณนะ ฉันอยากแต่งหน้าแต่งตัวใส่เสื้อผ้าดีๆ ให้มันสวยขึ้นก็เพื่อคุณ! คนที่นี้เงียบมานานแห้วขึ้นเสียงดังหลังจบประโยคนั้นของฉัน และใครอีกคนก็ตอกกลับไปเสียงดังพอกันให้ฉันเริ่มรู้สึกหวนหวน’

‘ผมไม่สนใจ! คุณบอกแต่แรกแล้วว่าไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทน คุณบอกเองที่ว่าถ้าผมเลิกคุณก็จะไม่ยื้อ เราจบกันแค่นี้แหละนะ’

พอแล้วละ... ฉันถอนใจออกมาแผ่วๆ หลังตัดสินใจแบบนั้นก่อนจะหันไปพูดกับอดีตเพื่อนด้วยน้ำเสียงจะสงสารก็ไม่ใช่ จะสมเพชก็ไม่เชิง ‘เขานอนกับเธอแต่ไม่ได้รักเธอ’

แล้วก็ถอนใจออกมาอีกครั้งแรงกว่าเดิมหนอยเมื่อต้องหันมามองหน้าอดีตแฟน ฉันส่งยิ้มเนือๆ ไปให้เขา บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงต้องรู้สึกเหนื่อยขนาดนี้ ประโยคท้ายสุดที่ฉันต้องการจะพูดทำให้ฉันหันกลับไปมองหน้าซีดเผือดของผู้หญิงซึ่งโดนทำร้าย

จิตใจรุนแรงจากคนที่เธอบอกว่ารักอีกครั้ง

‘ผู้ชายหลายๆ แบบนี่ฉันไม่เอาหรอกนะ ถ้าเธออยากได้ก็เอาไปเถอะ’

แค่นั้น... แล้วก็อาศัยจังหวะที่คนฟังกำลังอ้าปากค้างซึ่งหนีออกมาอย่างรวดเร็ว อ๊ะ! ไม่สิ ฉันต้องพูดอีกประโยคนี้มา นั่นทำให้ฉันซึ่งเดินถึงประตูใหญ่แล้วต้องหันกลับไปอีกครั้ง ‘เธอเก็บเสื้อผ้าออกไปจากห้องฉันภายในพรุ่งนี้นะ ฉันจะฝากเรื่องไว้กับแม่บ้าน กุญแจก็ให้แม่บ้านไว้แล้วกัน’

ถึงแม้ว่าฉันจะไม่มัววันกลับมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้อีกแล้วก็ตาม!

ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากร้องไห้มาสามชั่วโมงติดแล้ว โซฟารับแขกในห้องทำงานของเพื่อนที่ส่งฉันไปเห็นสภาพบาดตากลายเป็นฐานที่มั่นของฉัน ฉันขดตัวให้กลมที่สุดเท่าที่จะกลมได้ เพราะรู้สึกว่ายิ่งกลมเท่าไรความเจ็บปวดในช่องอกก็จะเบาลงเท่านั้น

"แกลจะพักร้อนก็ได้นะมะลิ ฉันอนุญาตให้แกหนึ่งเดือนเลย"

เพื่อนฉันเป็นลูกเจ้าของกิจการทำจิวเวลรี่ส่งออกแห่งนี้ และฉันเองก็ถูกเพื่อนดึงมาทำงานในส่วนของการออกแบบสื่อโฆษณาทั้งหลาย อาจเป็นเพราะแผนกนี้มีตัวตนชัดเจนและรุ่งเรืองในสมัยที่ฉันทำงานเลยส่งผลให้ฉันกลายเป็นหัวหน้าแผนกไปชนิดที่เรียกได้ว่าจับปลัดจับผลู...

ฉันคงมัวคิดอะไรเรื่อยเปื่อยนานไปหน่อย เพื่อนเลยต้องเรียกซ้ำมาอีก

"ศลิษา"

โอ้ย ถ้ามันเรียกชื่อฉันเต็มยศด้วยน้ำเสียงเหน้อยหน่ายแบบนั้น แปลว่ามันเองคงเริ่มหงุดหงิดกับการรำให้พีรพีไรของฉันแล้วละ และอันที่จริงแล้วฉันเองก็เริ่มเจ็บตาเกินไปแล้วด้วย ดังนั้นจึงเริ่มเช็ดหน้าเช็ดตาและคลายตัวออกจากการขดแน่นจนสามารถลุกขึ้นมาหนึ่งได้

ประโยคแรกที่พูดออกไปทำให้เพื่อนวางปากกาลงเพื่อจะมาคุยกับฉันอย่างจริงจัง

"แกรู้เรื่องนี้มานานหรือยัง"

"ก็พักหนึ่ง เมื่อเดือนก่อนที่เราเอาเด็กวันเกิดไปให้ลูกพี่แม่บ้านนะ ตอนที่แกลล้ากับคนลูกอยู่ พี่เขาก็มาคุยกับฉันว่าเห็นแฟนแกมาที่คอนโดฯ ตอนแกไม่อยู่... แต่ยัยนั่นอยู่"

"แล้วแกก็ไม่บอกฉัน"

"มันพูดยากนะว๊ายแก ฉันเองก็ไม่เคยเห็นกับตาตัวเอง กำลังคิดจะชวนแกกลับไปคอนโดฯ แบบไม่ให้พวกนั้นรู้ตัวเหมือนกัน ยังไม่ทันได้ทำก็มีเรื่องนี้ก่อน แล้วจริงๆ เรื่องยัยนั่นนะ..."

เพื่อนฉันไม่ได้พูดว่า 'ฉันเตือนแกแล้ว' (ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยซ้ำ) เพราะมันคงรู้ว่าพูดไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น เผลอๆ จะกลายเป็นการซ้ำเติมกันไปเสียเปล่าๆ ทว่าสายตามันที่มองมาก็สื่อความหมายไม่ต่างอะไรจากประโยคนั้นหรอก แล้วการไม่พูดของมันยิ่งทำให้ฉันรู้สึกผิด

"ฉันน่าจะเชื่อแกนะ ที่ว่ายัยนั่นไวใจไม่ได้ แกดูคนเก่งกว่าฉันเยอะเลยว่ะ"

"ฉันไม่ได้ดูคนเก่งกว่าแก ฉันแค่ชี้ระแวงมากกว่าแกเท่านั้นเอง แล้วถ้าฉันดูคนเก่งจริง ฉันก็คงดูแฟนแกออกด้วยสิ ฉันยังเคยเห็นว่ามันเป็นคนดีเลย"

"เรื่องอื่นเขาก็ดีแหละแก"

"แล้วไง! แล้วแกจะกลับไปหามันไหม"

ฉันส่ายหน้าดิทแทนการพูดคำใด ฉันไม่ไว้ใจเขาอีกต่อไปแล้ว และถ้าต้องรักกันจริงๆ ที่ไม่ไว้ใจกันมันคงเป็นอะไรที่ปวดประสาทดีพิลึก ฉันถอนใจออกมาอีกหนึ่งเฮือกใหญ่ เอนตัวลงไปนอนแผ่กับโซฟาอีกครั้ง

"ตกลงแกจะพักร้อนไหม ถ้าไม่พักก็กลับไปทำงาน เตียวตอน

สี่โมงฉันมีนัด แกจะมาคร่ำครวญในห้องนี้ไม่ได้แล้วนะ"

กลับไปทำงานหรือ... ก่อนหน้านี้ฉันไม่เคยคิดอยากจะพักร้อน แต่พอคิดว่าตัวเองต้องกลับไปทำงานต่างๆ ที่ไม่มีสมาธิและจิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแบบนี้ พักผ่อนก็น่าจะดีเหมือนกัน "เออ ฉันพักร้อนก็ได้"

"เดือนหนึ่งพอไหม"

"บ้า ลีบวันก็พอแล้ว"

"ได้ เดี๋ยวฉันจัดการให้ แกไปเลยเถอะ ยังไงก็โทรหาฉันหน่อยนะ"

ฉันพยักหน้ารับและเดินออกจากห้องนั้น ขับรถออกจากที่ทำงาน โดยยังไม่รู้ว่าตัวเองกำลังจะไปไหน ฉันรู้แต่ว่าอยากไปในที่สงบๆ ไม่ต้องเจอเจอผู้คน ไปอยู่เงียบๆ กับตัวเอง ไปเหงาให้มันสะใจ แต่รู้ว่าเมื่อฉันดึงตัวเองออกจากความรู้สึกมีดมนได้เมื่อไร ฉันจะต้องกลับไปปกอดพอกับแม่ที่มีตักอุ่นๆ มีไหล่นุ่มๆ ให้ฉันอยู่เสมอ ถ้าฉันกลับไปหาพอกับแม่ตอนนี้ท่านจะต้องทุกข์ใจอย่างมาก ฉันจะไม่ยอมให้พอกับแม่ต้องเป็นทุกข์เพราะคนengahช่วยพรรคนี้เป็นอันขาด ฉันต้องเยียวยาตัวเองให้ได้ก่อนกลับไปหาท่าน (ถ้ามันไม่ไหวจริงๆ ค่อยไปหาท่านเร็วขึ้นก็ยังไม่สายนี่นา)

ฉันมีเสื้อผ้าติดตัวอยู่สี่ห้าชุดอยู่แล้วเพราะต้องค้างที่ทำงานอยู่บ้างในบางช่วง ดังนั้นจึงไม่ต้องเสียเวลาย้อนกลับไปยังคอนโดฯ เลยทำให้ไม่ต้องเสียเวลาทำใจที่จะกลับไปเหยียบห้องนั้นในเวลาอันรวดเร็ว เช่นนี้ด้วย สิ่งเดียวที่ต้องคิดในเวลานี้ก็คือ... จะไปไหนละ

จะไปไหนละ จะไปไหนดี ฉันครุ่นคิดหาคำตอบมาตลอดทาง จนตะวันลับขอบฟ้า คิดตลอดแม้แต่ตอนจอดรถถีบในบริเวณที่ปลอดภัยเพื่อจะเดินทางต่อ เมื่อรู้สึกที่ตัวเองตื่นเต็มตาหลังจากงีบไปราวๆ สองชั่วโมง และตอนนี้พระอาทิตย์ของวันใหม่ก็กำลังส่องแสงจ้าใดๆ

จะไปไหนละ จะไปไหนดี รู้ตัวอีกทีฉันก็เลี้ยวซ้ายออกจากถนนใหญ่เข้าซอยไปตามลูกศรชี้ทางซึ่งปรากฏอยู่บนป้ายไม้แผ่นเล็กเขียนคำว่า 'ทางธาร' อยู่บนนั้น ลดเลี้ยวเคี้ยวคดไปตามเส้นทางอยู่อีกราวๆ ครึ่งชั่วโมง ฉันก็มาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่ในดงต้นไม้ร่มครึ้มให้ความรู้สึกเหมือนเป็นป่าಯ่อมๆ เลยทีเดียว

ฉันรู้จักทางธารตอนเรียนมหาวิทยาลัย และมักอยากกลับมาที่นี่เสมอเวลาว่างๆ อาจเป็นเพราะบรรยากาศเงียบสงบ อากาศที่นั่นสดชื่นและอุณหภูมิก็มักจะต่ำอยู่เสมอๆ อย่างที่ฉันชอบ แต่ฉันก็ไม่ได้เป็นลูกค้าประจำของทางธารหรอก คนของที่นี่จำฉันไม่ได้ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะฉันไม่เคยผูกสัมพันธ์อะไรกับเขา ฉันมาที่แห่งนี้เพื่อนอนหลับพักผ่อน มาแล้วก็ไป ไม่ได้ทิ้งความทรงจำอะไรไว้ให้เกสต์เฮาส์เล็กๆ ชื่อทางธารแห่งนี้ ช่วงขณะที่กำลังคุยเรื่องห้องว่างกับส่วนต้อนรับ ฉันก็อดคิดไม่ได้ว่า... หรือคราวนี้ควรจะลองทิ้งความทรงจำไว้ที่นี้ดินะ

"ป้าคะ หนูอยากคิดอะไรเงียบๆ คนเดียวสักพักนะคะ หนูขอพวกผ้าขนหนูสามชุดนะคะ พวกเครื่องนอนอะไรก็ได้ไม่ต้องเปลี่ยนหรอกค่ะ หนูอยู่ที่นี้แค่สัปดาห์เดียว แล้วก็หนูขอซื้อพวกของสดสำหรับสามวันนะคะ แล้วป้าก็ค่อยเอาไปส่งให้หนูอีกทีวันมะเรื่องโน่นเลย"

"ออกหักมาเธอ" เสียงถามมาซื่อๆ นั้นทำเอาฉันถึงกับอึ้งไป หากก็คิดได้ว่าไม่มีประโยชน์และเหตุผลใดที่ต้องโกหก ดังนั้นฉันจึงพยักหน้ารับ

"ค่ะ เลยอยากอยู่คนเดียวสักพัก"

"ได้ ป้าจะบอกไม่ให้เกิดิกๆ ไปกวนคุณ ถ้าขาดเหลืออะไรก็มาคุยกับป้าได้ตลอดเลยนะ"

แม้ว่าจะพูดมาแบบนี้ หากฉันก็เห็นร่องรอยของความกังวลได้ชัดพอสมควร ดังนั้นจึงยิ้มและบอกออกไปด้วยอยากคลายความเครียดนั้นให้ "ป้าคะ หนูไม่ฆ่าตัวตายแน่นอนค่ะ หนูแค่อยากให้ตัวเองรู้สึก